

Bewolkt Lesbos

Bij het opstaan zie ik het al vanuit mijn raam in het hotel in de buurt van Molyvos op het eiland Lesbos, het is zwaar bewolkt, de regendruppels vallen en daarom blijft het lang donker. In het hotel is het buitenterras voor het ontbijt gesloten en de ijverige bediende is druk doende de binnentafeltjes te dekken. Tegen de andere Nederlandse ontbijt gasten zeg ik nog: "het wordt vandaag geen strandweer, een kroegentocht is beter". Aan de receptioniste vraag ik wat de weersvoorspelling is. Het gaat "on and off", volgens haar en daarmee bedoelt ze dan de regenbuien. Bij het wegrijden met mijn kleine gehuurde Nissan Pixo, vallen er regendruppels en ik moet de ruitenwissers gebruiken. De tocht voert naar Agiassos voor een wandeling naar de top van één van de twee hoogste bergen van het eiland, de Olympus. Het is ruim 60km rijden over het eiland en dan ben ik ruim een uur verder als ik aan de andere kant van het eiland ben aangekomen. Daar kan het weer totaal anders zijn.

Het doel van mijn tocht is de top van de berg Olympus, daarboven op staat een indrukwekkend zenderpark en dat wil ik van dichtbij bekijken. De gemarkeerde tocht voert eerst door dichte bossen en later door meer open terrein. In het begin kan ik het doel van mijn tocht schuin omhoog zien, maar dan komt de bewolking opzetten en verdwijnt de top in een dichte mist. De route is gemarkeerd met houten wegwijzers, maar die officiële route maak een paar maal een afsnijding, waarbij er van de brede weg afgeweken wordt en de

wegwijzer een meer avontuurlijk pad aanwijst. Dat gaat dan door dicht struikgewas en over stukken waar het flink klimmen is. Door de lichte regen en de laaghangende mist zijn de stenen en rotsen waar ik over heen moet klimmen glad en niet meer veilig. Daarom kies ik er voor om in plaats van de avontuurlijke klimpartijen de zandweg omhoog te volgen. Op het gevoel kies ik bij splitsingen een afslag, maar door de mist die steeds minder zicht biedt, heb ik de top niet meer in beeld. Opeens doemt er in de mist een stalen hek op, het lijkt op een militaire basis. Als ik dichterbij kom, rennen er soldaten met het geweer in de aanslag naar het hek. Ik leg uit dat ik geen terrorist ben, maar een verdwaalde toerist. Ze spreken nauwelijks Engels, maar maken mij duidelijk dat ik terug moet, terug naar de 'black road'. Ik begrijp dat ze de asfaltweg bedoelen.

Uiteindelijk na vele kilometers omgelopen te hebben bereik ik de top, verscholen in de wolken. De meeste toeristen komen hier voor het uitzicht. Nu is de mist zo dicht dat er nauwelijks tien meter zicht is. Ik kom hier omdat ik nu eenmaal het doel wilde bereiken.

De weg omlaag is weer improviseren en ik denk dat ik het wel weet te vinden. Omlaag is altijd goed en ik kies voor een makkelijke asfaltweg die omlaag slingert. Er is verder niemand op deze weg en die soldaten die ik op de verkeerde bergtop tegenkwam zijn de laatste mensen die ik sinds uren gezien heb. De kilometerpaaltjes langs de weg tellen wel af, maar ik heb geen idee waar ik uitkom als deze weg tenminste ergens uitkomt. Ik hoop op een wegwijzer, dan kan ik op de kaart zien waar ik zit.

De eerste wegwijzer kom ik pas na twee uren lopen tegen. Als ik dan op de kaart kijk zie ik dat ik aan de verkeerde kant van de berg omlaag ben gekomen. Om weer in het dorp Agiassos uit te komen waar mijn auto staat, moet ik nog bijna twee uur lopen. Ik besluit zodra ik een auto achter mij hoor aankomen te gaan liften. Maar na een uur lopen heb ik nog steeds geen auto gezien die de goede kant opgaat. Als ik dan naar schatting nog een kleine half uur moet gaan, besluit ik dan maar vol te houden en ook die laatste kilometers te lopen.

In het plaatsje Agiassos, op de splitsing van twee wegen, zie ik het kafenion waar ik naar verlang. Na een wandeling van zes en een half uur, val ik neer op een stoeltje. Binnen is het kafenion zowat leeg. Ik zie tafeltjes met rood geruite kleedjes en meubilair wat zeker 30 jaar oud is. De tafeltjes met de rieten stoelen staan netjes op een rij. Behalve ik, zit er nog een oudere man met z'n kralenkettinkje te spelen en verder zijn er nog twee vrouwen op leeftijd. Een daarvan blijkt de waardin te zijn en ze komt langzaam op mij af. Ze lacht me vriendelijk toe, ze mist een paar tanden. Ik bestel een Fanta Lemon, ze knikt. En ook graag iets kleins te eten. Een sandwich? Ze schudt nee. Een tosti dan? Nogmaals een nee. Wat heeft u dan wel? "Flowers or beans", zegt ze. Doe dan de bonen maar. Het blikje Fanta haalt ze uit de koeling buiten. Langzaam waggelt de volslanke waardin, gekleed in een bloemetjes jurk en een rood vest tegen de kou, naar de keuken. Ik zie dat de waardin uit een pan, die zo te zien al een hele tijd staat te pruttelen, een bordje vol schept. Ze komt terug met het bordje met bloemig gekookte aardappelen, gemengd met lange groene bonen en overgoten met een sjuutje. Brood in een mandje en een glas leidingwater maken de maaltijd af. Het smaakt redelijk, maar het is veel voor een late lunch. Ik kijk rond en zie twee ouderwetse klokken, die alle twee een verschillende tijd aangeven. Op de planken keurige rijen met flessen ouzo, gesorteerd op merk en grootte. De vrouwen en de man zijn in een druk Grieks gesprek gewikkeld, terwijl de waardin uit haar ooghoeken mij observeert en ziet hoe ik mijn bordje leeg eet. Bij het afrekenen mag ik 6.50 euro betalen en ik maak haar gelukkig door te zeggen dat het smaakte en dat het precies was wat ik nodig had na een lange wandeltocht.

Terug in Molyvos, vraag ik mij af hoe kan het voor de horeca hier rendabel zijn? Er zijn zoveel restaurants, cafés, snackbars en cocktailbars, dat je je afvraagt of ze allemaal nog wel iets kunnen verdienen. De restaurants met de beste naam zitten 's avonds het eerste vol, terwijl de buurman met lege stoelen blijft zitten. Vooral in de siësta-uren is de klandizie minimaal. Als ik een café zoek, zie ik er een waar tenminste nog wat volk zit. Grieken zijn het ook nog, dus als de Grieken hier zelf komen, zal het met de kwaliteit wel goed zijn. Als ik bij een van de lege tafels plaats neem, blijkt dat al het volk dat er zit gewoon personeel is, dat

niets te doen heeft en daarom op het eigen terras zit. Als ik zit, springen ze in de werkhouding. De serveerster zet haar glas neer en drukt haar aigrette uit en de kok haast zich naar de keuken.

Bij zonnig weer zijn de horeca ondernemers allervriendelijkst en hebben ze een glimlach van oor tot oor. Bij zwaar bewolkte lucht en een gure wind worden de terrassen buiten niet meer gedekt en gaat het buitenmeubilair in de stormstand. De doorzichtige plastic windschermen worden neergelaten en de gezichten van de horeca ondernemers staan zorgelijk. Het is weer nodig om te schuilen voor een tropische onweersbui in een klein restaurant aan de haven van Molyvos. Een paar moedige Grieken houden buiten stand onder de regen en zonnenschermen. De restauranthouder is continue bezig het water dat zich ophoopt op het zeil van het zonnenscherm omhoog te porren met een stok. Steeds komen er tientallen liters regenwater omlaag. "Oppa", roept hij steeds bij iedere plens water. Het houdt hem bezig, want bij het restaurant er naast is gisteren het zonnenscherm gescheurd door het gewicht van het water. Dat zal hem niet gebeuren, "oppa!". Tegen de voornamelijk Nederlandse gasten van zijn restaurant die hier met de zoveelste koffie voor de regen schuilen zegt hij: "relaxing dag isn't it? You can't go elsewhere to see what you can do". Zo is deze zwaar bewolkte onweersdag toch weer goed voor de horeca, mits men zo slim is geweest om ook een ruime gelegenheid te bieden om binnen te zitten. Helaas, bij vele restaurants kun je alleen buiten zitten, of soms staan er binnen maar twee tafels. Voor die horeca ondernemers is het een slecht voorjaar.